

Kveldið.

3. blatt.

Þriðjudaginn 23. des.

1890.

Vitnið.

Það, sem hér er skráð stedi
í K..... í Kringum
20. júní f. á.

Því daglaunum kom
ust í hár suman út „tollbúna“,
og hafði annar þeirra „gefið“ hin-
um þá málavæðing, sem í dag-
legu tali nefnist: „Skalli“, og
hafði með honum þriðja
andlit mótstóðsmanns eins, svo
vel, að það gljafi miðis og
vígahmóttur. — Þessir tveir
„herrar“ stótu mið farnum
þvír dómaraum og höfðu
og höfðu þegar gefið þos „upp-
lýsingar“ í málinu, sem
þeir áttu hags með.

Sam sitni í málinu var
stefndur: Kolamaður P. B.
og átti málmann mið samstund
is að mótta.

„Kolamaður P. B. Kolamaður
P. B.“ hrópaði njettafjómum
íti andyrir.

„Það er líklega ekki allo-
andis áritandi, að belja svo
þegar matur situr njetta fyrir
framman þrynit á yður“.

Með þessum fáu, en vel völdu
ortum stóð vitnið upp og gekk
inn í njettafjómum. Hann

varði þegar yfirlit berst hvar hær
njettaf, á fatiati sinum, sem
samurlega var yfirlit bersta vör-
ur: gráhöflottar buxur, mót-
trinn þeypa, stjóstör og hár
silkihattur; um halsinn höfði
hann vafit fadmu löngum
ullar þessli.

„Er þetta Kolamaður P. B.“
spurði dómaraum.

„Þá er maturinn“ —

„Þeir voruð viðstaddur þegar dag-
launamaður N. njettaf á fjelaga
sinn S. og gaf honum svo nefndum
„Skalla““ —

Vitnið varði ekki; hann ^{en ári} ~~stóð~~
tóbaksfuggummi í munnri eja
og sprjitti miklum tóbakslegi
njetta fyrir fætur dómaraums.
Dómaraum leit á blitum augum til
hans.

„Erst þér vitlaus matur! Þjá-
megit ekki spýða hér fyrir þess-
inum“.

„Þjáuminn heldur! hvar stendur
það overifat?“ —

„Þér heyrir að þú segi það, og
það er nóg. Eg spurði: yður um
það, hvort þér hefur vrit að
votfanginu; svarit njettaf í þess!“

„Hvort þú var þar? Já vrist
var þú þar“ —

„Hvort segir þú á N., þegar hann
„gaf“ S.“ Skallan?“ —

"Hvað sagð'au, hvað sagð'au,
 Já hvað sagð'au?" —
 "Gótt er það, sem þú spur-
 yður um" —
 "Sú, þú sagði, já, þú sagði,
 hvort fjandinn ætti um að
 segja?" —
 "Þeir megir ekki blóta hjó." —
 "Hefi þú gíort það?" —
 "Já, það hafir þeir gíort." —
 "Það held þú svo mér ekki?" —
 "Hegrit þér nú! gótt er þú.
 Segðu mér nú afdráttarlaus
 og án nokkurra umsvifa, hvað
 N. sagði að vottfanginu?" —
 "Hvað hann sagði? — Hann sagði
 — Já þeir vilja líklega best
 sjálfur, hvað matur segir þegar
 matur gefur" öðrum, skalla".
 Þey veit svo mér ekki hvað
 hann sagði!"

Stórnirinn var hamslaus,
 stórnirinn er vísinn og ófti:
 "Hvað segir þér matur! Þú
 ert hvað matur segir, þegar matur
 gefur öðrum, skalla" —
 "Já, vilt þú þér það ekki?"
 svaraði vísinn einlæglega.
 "Hegrit nú! ef þér ekki þegar
 í skot og á umsvifa segir
 hvað N. sagði, domi þú yður
 í þetta, fyrir óþeimlegt fram-
 ferði fyrir ríttinnum." —
 "Óþeimlegt framferði! Þarna
 kem það! — Nú, þú á þá að
 segja hvað hann sagði?" —
 "Já!" —
 "Hann sagði, — Hann sagði"
 "Nú?" —
 "Hann sagði: — Þarna hef-
 urðu hann, helvít þetta!" —
 Þar mót var yfir heyrilan
 á endla! — lítlaft.

Um fjelagskap.
 Gótt er mér niðr, sem þú
 etla að skrifa um.
 Þey etla aðeins að sita
 þá ort um fjelagskap, og
 má hvers sanna þann — þá draga
 þá alýktum úr þeim, sem
 hann vill.
 Eitt af því fjálða manna
 sem Íslenska fjórtin öldum
 á bari annara fjórtin fjalt
 lagskapur. Öðrarr til
 þess eru margar, og etla þú
 ekki að telja neina þeirra
 þess eygi; en þú vil aðeins
 nefna þessina tvö, sem gótt
 fjelag hafa í för með sér.
 Þann eiga að sjón: hinum
 öðra hit mikla gagn, sem
 hafa má af þessum um, með
 skynsamlegri brúðum þess,
 hinum eyðbluðum, hvort
 sagna má þess og vörja þess
 sér og öðrum til hagnanna;
 svíðingnum þann ríðavir,
 sem þess for til leitar komit,
 ef það ekki er látt liggja
 á kistu hans öðrum, þá
 grafit í það niður, þá lagsi
 annanna legar vaxta skaf-
 annir. Þann etla vísald-
 in milli manna, gjöra
 menn gláðvörar í og ljett-
 arí í land, sjálfstærar
 í skotinn, upplitsdjaf-
 arí, fjálskyndari en ella;
 þann leggja vísir til sjálfs-
 þaukts, og eru bestir leitar-
 vísir til að gjöra fjelagomum
 að "self made man". Þann
 vörda einvörðlinginn gegn
 einum ríðisnámum,
 eyða hleppi dönnun um margu

marga hlusi, marga menn og
lata heyrast sínar skert í
gjafi í notum og eru góður þess
skjöldur gegn svo kölluðu „bakk
fali“ um aðra.

Þetta eru að minn færi kóttir
þjelagaðkapar; en þeir sjna
þó, að verið vori fyrir þess
„Kuldulfi“ minni og minna
í þessum málefni sínum. —
Kon þús ultra.

Faktor í Eyrobarrena í (reim)
Þivortsen hefir notað aðfanga-
dag jala (24. des.) 1807 til
að safna nokkrum skulduvæðum
men verðslumarinnar fyrir
sáttamæfnd til þess, að inn-
rita og staðfesta samning
inn skulda lövningu. Sam-
ningurinn er föðlegur og sárkemi-
legur fyrir verðslumar sögnuma
og sýndir hvort nokkur er líklegt
verðslumar mótum þá og mi; þann
er þannig:

„Gamm físk, sem vit eignuð-
um í nokkurn vortit
skulum vit hvergi annars talar
bezt selja um til Eyrobarrena
höndlunar; hvorki hann
ei til onkra skulda lövninga,
lofum vit að vinna í hverri
þessu, sem vera vill fyrir þessa
höndlun og hvergi annars talar,
þar til onkra skuldi um að allu
til Eyrobarrena höndlunar aldeilis
balsaladar, sem og nota til físki
á þeim skipum sem komar forstöta
manni um til heyrandi.“

Verðir þetta góðgæti um ökrifati
6 menn. — Hvern þessis mi

* Hlögurinn Arnason, Þorsteinn Þorðarson, Helgi Hagnisson,
Hapliti Þorvaldson, Þorgrímur Þorson, Þórn. Þorðarson.

Sil kjötketlanna í Egyp-
landi? —

Spéritleer.

Sigurður bændi í Eyrobarrena
er gjest í fjóra, var gætt ökrifati í notum,
kunna menn margar sögur af því.
Hjér er ein: Sjón Páll Sigurðar-
son í Gaulverja hl hafði eslad sitt
sinn austur að Odda; þetta barsi
út og jafn framt, í messufall
miundi votta. Vi vort menn
af þessu, svo fólkt kom til þess
notta ummudag eins og litstót;
Sigurður kom sína; hann var gætt
varur því, að þessu að tala höft
vit sjálfan sig, svo var gætt
Sjón Páll var tilfyrir að tala vit
menn. Hverja þessu að Sigurður
segir á lengdar (svo sem eins og
til Sjón Páls): „Gætt heyrðist, að
þessu skuldu austur að Odda í
vissunni; þessa; þessu gætt
vel vort; þessu hafa margir stó-
ir komit; þessu kom Þorvaldur
fóti og þessu kom Kólstei og
sollu vort þessu; and þessu
hann komit að þessu og
þessu komit höndina, til að
heilsa þessu.“

— Margur sýgur um og til
af Gætt heyrðum bændi á Helli;
hjár er ein af þessu. Gestur var
á vort fleir um á þessu notum af
Eyrobarrena heim, á þessu
kerndur eins og gætt um þessu
mitur, vort hafa; þessa um þessu
vort á þessu; Gestur þessu að
þessu holti, en þessu hildi
á þessu mit lesta; í þessu
ar holti þessu þessu mit ökrifati
að vort; þessu hann mi
vort að þessu mit ökrifati hunda

fjölozunn sinnu og þó sjá
 mákulega að lösa það i hatt-
 inn einn; hann hafði gaml-
 an gáfuhatt i höfði; fálur
 varð að gjöra sem hann vildi
 og þreysir hann svo af stöð
 ber höfðadur með hattinn
 i höndinni, fullum af skyni.
 Hann er hann kemur eygri
 veg, kemur Lárus Svinnbjarn-
 arson, er hér var þá settur
 lýslunnatur, i mót i hon-
 um; en gestir var i nóg
 vit hann og heyrar með
 sjón: þann fjanda gjör-
 ig errei að rita berhöft-
 atur fram hjá þessu h.....
 Situr hann hattinn þvi upp,
 hreytir öndum að lýslu-
 manni umleit og hann
 reit fram hjá; en skynið
 óheymdi ritur um hann
 allan.

Nafngæta:

Vafnsfall á Íslandi.
 Þar i norðurlöndum.
 Rey i Skitjarðarhafi.
 Karlmannsnafn i
 gamla lesta manni.
 Þor i Brasilíu.
 Þor undir Eyjafjallum.
 — Fyrtu stafirnir
 leonir nitwepir, er nafn
 i fíotki segund i sjónum.
 Seinustu stafirnir leon-
 ir nitwepir, er bejarnafn
 i flóanum.

I. & X.

Radrising talgátusmar
 Ritstjóri: Þor Þálmor i Flotescyri

i II. blaði er: „Sprengiskila“ og
 fleiri, sem rútið hafu, eru þessir.
 Þejarnúi, Gutur. Gudmundsson,
 Endjón Ólafsson og Þor. J.

Rat til at verða ríður.

Votu rútvandur. El at ~~læ~~ sá
 vondi freistar þin til at vitja
 náunga þinn. Þa gjörir hann
 þot einungis til þess að renna þig
 hinum illa þengna aut a
 endanum. Votu þin dindin
 matur; ölföng þafa gjört fleiri at
 álmennum, en allir lestinir
 samans. Votu iðjurnar.

Taktu þess daglega fram, eins og
 þá byggist vit at deija á morg-
 um. Þoruleysi, skuldir og ves-
 öld eru óþykki. Efndu ort
 þin. Þóttu lúnbarnat eru
 autafi til at byrja með.
 Þar markaðu iðgjöld þin vit
 mandsins og nota leyfist, svo
 at þú getir lagt nokkurt upp.
 Þrúvadu efni þin með rúðleidd
 og óþynnum. Var atur þig á
 hinum glasi legu vindból-
 um, sem þreift er upp til at
 lola aut þína fálur. Litlu
 sjálfur eptir áttu á heimili
 þinn. Til alls þessa þarftu at
 hafa heilbrigða sál i heilbrigð-
 um líkama

G. G. (þýddur).

Kveðskiller, óskar allum
 lesendum sínum gledilegra
 jóla og nýjárs. Þáttið
 at og þessu þinn fyrri gamla
 og vonað til alls góðs af þeim,
 viteig, á hinni nýja.